

Ана Барбара Ковачевић

Педагог

Са непуних 12 година, на питање шта желим да будем кад порастем, самоуверено одговарам: „Учитељица”. Нико из моје породице није био у просвети, а ни у друштву нисам имала обожаваатеље школе. Та је жеља вероватно произашла из неизмерне љубави према мојој учитељици.

Међутим, по завршетку средње школе сазнајем да је за Учитељски факултет потребно свирање бар једног инструмента. „Али ја немам слуха”, кажем жени на шалтеру од које купујем информатор. „Имаш толико других факултета на којима није потребно да свираш”, каже она простодушно. „Желим да радим са малом децом, њих највише волим и не умарају ме”, узвраћам. „Распитај се онда о педагогији и дечијој психологији. Ни логопед није лоше занимање, а аниматор можеш да будеш и без факултета, ако ти је то једини мотив.” Тада сам се питала да ли је мој мотив довољан или је сићушан, како је звучало док је она изговарала.

Уписујем педагогију на Филозофском факултету, где водим мало удружење које волонтерски спроводи активности са малишанима у вртићима и школама. Захваљујући Црвеном крсту, Уницефу и Пријатељима деце Србије, стижемо и до деце са тешкоћама у развоју, деце која су задобила трауме током поплава и многе друге деце из унутрашњости којима су наши креативни садржаји мамили узбуђење и осмехе на лицима.

Студије завршавам раније како бих стигла у Литванију на шестомесечну праксу у Дневном центру за децу без родитељског старања и из сиромашних породица. По повратку уписујем мастер образовних политика на Мултидисциплинарним студијама Универзитета у Београду и Универзитета у Крагујевцу, да бих након последњег испита отишла у Калифорнију у потрази за идејом за тему мастер рада. Тамо завршавам универзитетски курс за Рани развој деце до 8. године (УЦСБ) и схватам да ћу изабрати тему из области која ми није толико блиска из дотадашњег живота дадиље са дипломом. У свом завршном раду бавим се ефектима пројектне наставе у доуниверзитетском образовању у Србији и мастер завршавам са снажном сатисфакцијом за наставак усавршавања и практичног деловања у области образовања.

У ових 30 година живота стало је 18 година формалног образовања, 12 година искуства дадиље најмлађих узраста (0–6 година), 10 година шареног искуства у невладином сектору који се бави непосредним радом са децом, рад у два вртића и прегршт волонтерских и хонорарних ангажмана у земљи и свету. Кад год ме неко пита зашто не одустанем од те струке док се још могу лако преквалификовати за нешто исплативије, одговорим да овим послом не треба да се баве они који раде само за новац, јер то је најмање што добијамо као сатисфакцију за труд и знање које улажемо у интеракцију са децом.

Школа „Сава” пружила ми је још једну прилику да себи потврдим стечена уверења, али и да овладам новим алатима и техникама за рад у онлајн заједници. Захваљујући томе, упознала сам децу са различитих крајева света и људе са истом мисијом – да на свакој тачки ове наше планете можемо да се представимо без стида, кажемо одакле смо, питамо

и разумемо шта нас интересује. Нема лепшег осећаја од оног када ученици надмаше ваша очекивања, а то се у „Сави” догађа готово сваког дана. Нисам још открила у чему је тајна, али ако сазнам, радо ћу је поделити са вама. :)